

AJUDANT A VIURE

El «Corpus»: Diada de la caritat

Celebrant avui la Solemnitat del «Corpus Christi», vull fer una crida a **revifar la Fe en la presència salvadora del Ressuscitat en el Sagrament de l'Eucaristia**. Va ser l'experiència de Jesús viu allò que canvià radicalment els primers deixebles: de covards plens de por, preocupats més pels primers llocs que pel servei, passen a jugar-se la vida en la tasca de restaurar la humanitat segons el projecte i el manament del Senyor. Des d'aleshores, i fa més de dos mil anys, saber que Ell és viu és el que ens segueix reunint els cristians cada diumenge, «el dia del Senyor», per a celebrar l'Eucaristia, l'àpat festiu «memorial» de la Pasqua («pas») del Senyor i «font i cimbal de tota la vida cristiana» (LG 11). Aquesta nova manera de presència és eix, font

i exigència de l'amor que ens mou i que, el dia de CORPUS, venerem d'una manera peculiar també amb la processó pública.

Jesucrist ha vingut al món i, per amor, ha assumit la nostra humanitat desposseint-se de la seva glòria. I a la Santa Cena, també per amor, ha volgut fer «estable» la seva presència baix les aparences del Pa i del Vi, elements que desapareixen per donar vida a qui els pren. «Seure a la seva Taula» significa que volem fer present i eficaç aquest mateix amor. I a més, com nosaltres creiem que en l'Eucaristia el Ressuscitat «viu i actua», també li donem importància a estar amb Ell amb temps i paciència deixant-se

«emmotllar» (en la contemplació davant el Sagrari o davant el Senyor «exposat»).

Jesús, la nit de la Cena, ens ha demanat romandre en Ell, i també viure units entre nosaltres. Una unitat i «comunió» que és exigent: perquè vol dir concòrdia (comunió de sentiments en Jesucrist); vol dir un interès seriament solidari (participar en les alegries i sofriments dels altres); vol dir fraternitat i per tant igualtat en la caritat.

Per tant, com a conseqüència de la Comunió eucarística, el nostre afany ha de ser generar «comunió» en la vida de cada dia amb comportaments evangèlics: creixent en comprensió, en capacitat de perdó, en amor efectiu, en comunió solidària, superant tot allò que separa i apropant-nos més els uns als altres. Combregar és sempre professar públicament la concòrdia, la solidaritat i la igualtat: una fraternitat real i visible.

L'Eucaristia és així una presència que ens força a sortir de la nostra tranquil·litat, i la nostra participació en ella ha de ser ocasió de replantejaments vitals (Fets 2,42; 4,32). Implica voler sentir-se units a Jesucrist i, per tant, als germans en l'ajuda mútua fins arribar a la comunió de bens (el vertader Amor mou a compartir i a reparar). Així va començar l'àpat de caritat o «àgape» («l'Eucaristia» dels Apòstols).

De fet, quan aquests «àgapes» degeneren per les divisions a Corint, sant Pau avisa seriament: «qui menja el pa o beu el calze del Senyor indignament, serà culpable de profanar el cos i la sang del Senyor». Perquè l'Eucaristia i la comunió fraterna han d'anar sempre juntes, i hem de reconèixer Jesús present en el Santíssim Sagrament i present també en els germans.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Una experiència solidària a Castellldans

► El grup de Càritas de la parròquia de Castellldans, recentment posat en marxa, ha organitzat el dia 26 de maig, un taller de cuina que va reunir més d'una vintena de dones de totes les edats i condició social.

Situat en el marc de les seves activitats, aquest taller tenia per finalitat fer conèixer el grup de Càritas, d'apropar una mica més les persones a la parròquia a través d'un acte d'interès públic, enfortir la convivència entre persones qui, a vegades, se senten soles encara que visquin dins d'una mateixa comunitat de veïns, i finalment estimular la participació conjunta en les iniciatives de Càritas.

Aquest taller va ser un èxit total, si mirem el nombre de participants i l'interès que hi van prestar. Volem agrair la disponibilitat del nostre rector Mn. Robert Louan i sobretot la gran mestria de la Teresa Gómez Torres i la Maria Victòria Gros Ezquerria, dues senyores del poble que van fer la demostració dels seus coneixements culinaris i habilitats. Tant de bo aquesta iniciativa assolís les seves finalitats pel bé de les persones i la glòria de Déu.

Ordenació de dos nous diaques

El diumenge 31 de maig, el bisbe diocesà Joan Piris va ordenar dos nous diaques. Els dos continuaran llur camí cap al presbiterat diocesà. El Sr. Bisbe, en la seva homilia, va recordar que el diaconat és un do de Déu, no una propietat de la qual es pot disposar individualment.

Els dos nous diaques són: Santiago Francisco Mataix Gabaldon nascut a Manises, província de València, el segon de quatre germans. Va iniciar els estudis eclesiaístics a la Facultat de Teologia de Sant Vicenç Ferrer de València, per continuar-los a la Facultat de Teologia de Catalunya. L'any 2006 va venir a la diò-

cesi de Lleida on ha col·laborat en la pastoral de diferents parròquies.

Lucas Francisco Evung Edjang va néixer a Guinea Equatorial l'any 1974 i va cursar tots els seus estudis de Teologia en el seminari major de Bata (Guinea Equatorial). Va arribar a Catalunya, on ja tenia part de la seva família fa tres anys i es va incorporar a la parròquia de la Mare de Déu del Carme, a Lleida, on ha treballat sobretot en la catequesi tant de confirmació com d'adults i també en l'atenció als immigrants. En la Facultat de Teologia de Catalunya està acabant la llicenciatura en Teologia Moral.

► **Diumenge 14 de juny: Festa del Corpus Christi.** A les 5.30 de la tarda celebració de l'Eucaristia i processó a la Seu Vella per a totes i tots els diocesans de Lleida i dels pobles. Invitació cordial als nens i nenes que fan o han fet la primera comunió enguany.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, / alçaré el calze per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencàreu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzimos, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu».

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.» Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Celebració eucarística. Pintura paleocristiana. Catacombes de Priscil·la. Roma

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerra tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios

como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pascual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a preparar la cena de Pascua?» Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Ésta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el Reino de Dios.»

Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

La Taula parada per sempre

Aquesta taula parada pel mateix Déu ens posa una doble pregunta:

- Som conscients del que ens dóna Déu per mitjà de l'Eucaristia?
- Com hem de cooperar nosaltres per viure a fons l'Eucaristia?

El regal de Déu és *memorial*, *compromís* i *esperança*. El *memorial* realitza la presència real del Crist encarnat, mort i ressuscitat, que ens dóna el seu Esperit. El *compromís* del Crist present vol dir que ens continua estimant a nosaltres avui i que, per tant, no som de segona categoria, sinó que fruïm de la ma-

teixa taula dels apòstols. L'*esperança* s'edifica en el fet que el Crist no ens deixarà jamai.

La nostra reacció davant d'aquest regal de Déu ha de ser doble: acollir la taula de l'Eucaristia, amb agraïment joïós i, també nosaltres, esdevenir taula d'amor per als altres. El IV evangeli expressa bellament aquesta doble dimensió del Sant Sopar, quan uneix, d'una manera inseparable, l'aliment del *pa* i el *vi consagrats* per Jesús de Natzaret, amb el *lavatori dels peus*, davant el dolor del món.

La taula, doncs, està parada per sempre...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42
- **dimarts**: 2Co 8,1-9 / SI 145 / Mc 5,43-48
- **dimecres**: 2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18
- **dijous**: 2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15
- **divendres**: Os 11,1.3-4.8c-9 / Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37
- **dissabte**: 2Co 12,1-10 / SI 33 / Lc 2,41-51
- **diumenge** vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jb 38,1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4,35-41.

El llenguatge propi de la religió, a banda de la caritat, la compassió i la misericòrdia, són els símbols i els ritus. Hi ha una gran diversitat de ritus en les religions, però també hi ha semblances. La taula de l'Eucaristia no és un ritu més dins les expressions simbòliques religioses. La taula de l'Eucaristia és única: la *nova aliança* per sempre, la clau que ens obre la porta al Crist Ressuscitat que ens dóna l'Esperit de Déu.

El Sant Sopar de Jesús expressa i, el que és més important, realitza tot el missatge salvador de l'evangeli, que no és altre que el de l'amor de Déu al món.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Importància de la societat civil i del civisme

Agraïm al P. Lluís Duch l'autorització per publicar aquesta sèrie i agraïm a l'editorial Cruïlla l'amable autorització per poder reproduir aquests breus extractes del seu llibre. El P. Lluís Duch (Barcelona, 1936), monjo de Montserrat, és doctor en teologia per la Universitat de Tubinga. És professor de Fenomenologia de la religió als instituts de teologia de Montserrat, Manresa i Tarragona. També és professor a la UAB i a la Facultat de Teologia de Catalunya.

La nostra intenció primera és limitar-nos a oferir unes anàlisis de la funció i de l'estat de les diverses transmissions en el present de la nostra societat. Aquest tema té una importància cabdal en la constitució de l'ésser humà i de les societats humanes com a tals.

La humanització o la deshumanització dels homes i les dones —també dels grups humans— depèn en gran mesura de la qualitat o de la manca de qualitat de les transmissions que han rebut i que, de fet, continuen rebent durant tota la seva vida.

Apropar-se a la situació actual de les transmissions humanes equival a ocupar-se i preocupar-se de la salut físi-

ca, psíquica i espiritual, individual i col·lectiva, de l'ésser humà del principi del segle XXI.

És prou evident que l'interès actual per les transmissions indica que ens hem adonat de la importància decisiva de la societat civil i de la seva virtut més distintiva i característica: el civisme.

No cal especular gaire per constatar que un dels trets més negatius del moment present és l'augment de l'incivisme en gairebé tots els sectors de la vida ciutadana, la qual cosa per ella mateixa ja posa en relleu la greu i profunda fractura de les transmissions en el dia a dia de la nostra convivència familiar, religiosa i política.

Aquest augment de l'incivisme també pot ser considerat com un emmalaltament col·lectiu de l'ordenació religiosa, social i política de la nostra societat, la qual amb molta freqüència es mostra impotent no sols per fer front als comportaments incívics de moltes persones i molts col·lectius, sinó sobretot pel que fa a la transmissió a les noves generacions i, d'aquesta manera, configurar les normes mínimes de convivència i educar i responsabilitzar els ciutadans.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*, Ed. Cruïlla i Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

ENTREVISTA

JOSEP PERARNAU

Reconeixement honoris causa

El propassat 28 d'abril, la Universitat de Barcelona va investir com a doctor *honoris causa*, a petició de la Facultat de Filologia, el Dr. Josep Perarnau i Espelt, sacerdot i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Perarnau és el medievalista més prolífic i destacat dels que treballen en el terreny de la documentació i de l'estudi de la producció intel·lectual a l'antiga Corona d'Aragó. Durant l'acte, el Dr. Perarnau va fer una exposició dels atacs seculars contra el beat Ramon Llull, un procés que el papa Benet XVI va aturar fins que hi hagués una revisió doctrinal de les seves obres.

Per què l'ha atret la figura de Ramon Llull?

No és atracció, sinó el fet d'haver identificat la lletra autògrafa de l'inquisidor, Nicolau Eimeric, que em portà a descobrir les falsedats que hi havia, les falses acusacions que ell havia fet contra Llull. De les 100 acusacions que va fer Eimeric, en vaig detectar sis de falses —a base d'*Ars amativa*—, que s'han de sumar a les tres que va trobar Bernat Ermengol —en l'obra *Arbre de filosofia d'amor*— el 1385 i a tres més que també va descobrir Amédée Pagès el 1938 —al *Desconhort*.

Què ha de passar perquè Benet XVI reobri la causa de canonització de Llull?

S'han d'estudiar, d'anitzar des de l'ortodòxia, els llibres de Llull. Vistos tots els elements que han d'entrar en la decisió d'una canonització, o la confirmació del culte a Ramon Llull com a beat, és la Santa Seu qui ha de decidir. I un dels elements és el resultat dels estudis de les obres que no han donat cap confirmació de les objeccions en contra.

Tot i que Llull defensava la Immaculada Concepció!

Va exposar la doctrina de la Mare de Déu tal com pensava que s'havia de defensar. Ell va reflexionar sobre el problema i va veure que li resultava la Puríssima Concepció de la Mare de Déu. Sobretot, perquè les conseqüències de les malifetes de la primera parella —Adam i Eva— havien d'ésser superades per la segona —Jesús i Maria.

Òscar Bardají i Martín

¿Quieres vida y amor?

Santo Tomás Moro afirmaba:
—«Si me distraigo... la Eucaristía me ayuda a recogerme.
—Si se ofrecen cada día oportunidades para ofender a mi Dios... me armo para el combate diariamente con la Eucaristía.
—Si necesito una luz especial y una prudencia para desempeñar mis pesadas obligaciones... me acerco a Jesús Eucaristía y busco su Consejo, su Luz, su Fuerza»...

Juan Pablo II proclamó —en el año 2000— a Tomás Moro patrono de los políticos y gobernantes. Tomás estudió Derecho y Humanidades en Oxford. Desde el año 1529 al 1532 fue Lord Canciller de Inglaterra. Murió decapitado por no querer firmar una carta solicitando la anulación del matrimonio del rey Enrique VIII con su esposa Catalina. En el patíbulo dijo a los allí presentes: «Muerdo como buen servidor del rey... pero Dios es primero».

—«La comunión frecuente transforma no sólo nuestra alma, sino también nuestro cuerpo; lo sana, lo purifica, calma sus pasiones, lo diviniza elevándolo hasta Dios»...

—¿Quieres vida y amor? Un niño nos enseña que para tener vida y amor ha de unirse a la fuente de su vida y de su amor: la madre. ¿Deseas Vida y Amor? Hemos de unirnos a la fuente de la Vida y del Amor: a Jesús Eucaristía, a Dios...

S. Juan (10,10) nos dijo: Jesús vino «para que tengan Vida».

J. M. Alimbau

SANTORAL

14. ✠ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist; sant Eliseu, profeta (s. IX aC), santa Digna, vg. i mr.

15. Dilluns. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dimarts. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ippidi, màrtir.

17. Dimecres. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII);

santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Dijous. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

Nuestra Iglesia apostólica y romana

El culto divino y el arte sacro expresan maravillosamente la fe de la comunidad de los creyentes. Así manifestamos nuestra adhesión en el apos-

tolado o sucesión apostólica proclamando en el credo o símbolo de los apóstoles: «Creo en la Iglesia, una, santa, católica y apostólica». A la vez podemos decir que la fe popular de los católicos de nuestro pueblo añade en el credo cantado —del gran musicólogo Mosén Romeu— el adjetivo «romano». Así los cristianos católicos catalanes solemos cantar con gran énfasis: «Creo en la Iglesia, una, santa, católica, apostólica y romana». Y con este cántico profesamos la espontánea creencia que nuestra fe está fundamentada en el apostolado romano de Pedro y de su compañero «indivisible» o «inseparable» Pablo, también según expresión del papa Inocencio I (siglo V).

También el arte expresa las creencias de todos aquellos que en lugares sagrados participan de los misterios sacros. En nuestras iglesias, por ejemplo en las catedrales y en otras importantes basílicas como la de la Sagrada Familia y Montserrat, se remarca que el fundamento de ellas es el «apostolado». Así las imágenes de los apóstoles en gran tamaño aparecen en el mismísimo pórtico de la catedral de Barcelona —obra del artista Agapito Vallmitjana— y dentro, en el altar mayor de la catedral de Terrassa, con las esculturas espléndidas de Enrique Monjo. También Gaudí, el arquitecto genial y con fama de santidad, plasmó en el diseño del templo de la Sagrada Familia las soberbias torres o campanarios que figuran los doce apóstoles, sin olvidar al apóstol Pablo, el compañero indivisible de Pedro.

J. M. Martí i Bonet

AGENDA

Diumenge 14 de juny.—4t Parlament Català de les Religions, «Espiritualitat, dona i societat», al Campus de Cappont.

Dimarts 16 de juny.—A les 7 del vespre, seminari del SAFOR, de la pastoral universitària, a les sales de l'IREL.

Dijous 18 de juny.—De 7.30 a 8.30 h de la tarda a la parròquia de Santa Maria Magdalena, trobada de pregària.

Dissabte 13 de juny.—A les 17.00 h a La Mariana curs sobre l'evangeli de Marc, amb Mn. Daniel Turmo.

Del 22 al 26 de juny.—Al monestir de Montserrat, curset intensiu de formació interreligiosa. Per a més informació: puiggraciós2003@gmail.com.

Peregrinació de joves a Lourdes.—Del 26 al 29 de juny. Per a més informació adreçar-se a la delegació diocesana de pastoral de joves.

XXIVè Pelegrinatge diocesà a Lourdes.—Amb malalts i discapacitats, per als dies 26, 27, 28 i 29 de juny. Presidit pel Sr. Bisbe Joan Piris. Inscripcions al local de l'Hospitalitat, amb seu a l'Acadèmia Mariana de Lleida, tots els dimecres i dijous de 17.30 a les 20.00 h, fins al 12 de juny.

II Pelegrinatge a Terra Santa.—Organitzat per l'Agrupació llerdenca de Pessebristes. Tindrà lloc del 6 al 13 de juliol. Informacions i inscripcions al telèfon 678 952 833.

Romeria a Montserrat.—Del 7 al 14 de juliol, organitzada per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. Inscripcions al telèfon 973 270 338 / 973 232 480.

Pelegrinatge Jove a Terra Santa.—Organitzat pel secretariat interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears. Tindrà lloc del 16 al 24 de juliol. Informació i inscripcions: Delegació Diocesana de Joventut, al 669 904 051 o 934 121 551.

Pelegrinatge a Roma.—Per assistir el dia 11 d'octubre a la canonització de cinc beats, dos d'ells molt relacionats amb congregacions religioses de la nostre diòcesi, el P. Francesc Coll i Joana Jugan.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El grup per superar la crisi

El passat dissabte 30 de maig, una quarantena de persones, ens aplegarem al Centre Cívic de les Borges Blanques. Havíem estat convocats per la parròquia, per participar en una tarda de reflexió al voltant de la crisi.

Ens van acompanyar en les dues taules rodones, per una part en Rafael Allepuz, professor d'economia aplicada de la Universitat de Lleida i president de Justícia i Pau de Lleida, i per l'altra, en Ramon Baró, director de l'Escola de capacitació agrària de Les Borges Blanques, i director de Càritas Diocesana de Lleida.

En la primera taula rodona, que tractava d'analitzar els vessants econòmics, polítics, ètics i espirituals de la crisi, ambdós conferenciantes explicaren d'on venia aquesta i què ens hi havia portat. Així com el Sr. Allepuz va tocar la part econòmica i alhora política, el Sr. Baró destacà els 14 anys d'economia ascendent i de bonança que es portava, comparant-los amb els darrers vuit mesos.

En la segona taula rodona, en la que es mirava de proposar com ser feliç en temps de crisi, el Sr. Allepuz va

proposar entre altres coses, participar en grups de revisió de vida, donat que davant d'advertiments i crisis, el suport del grup és essencial per superar-les. En quan al Sr. Baró, encarava un estat de felicitat

en temps de crisi, en un canvi de vida: ajudant als altres i participant activament per donar resposta a les necessitats de la comunitat.

L'objectiu que ens havíem proposat en aquesta tarda de reflexió, era aportar unes veus qualificades i diferents, per comprendre millor la crisi actual. Al dir de les persones que hi vàrem participar, ara tenim més coses clares, i algunes pistes d'actuació per ser feliços en temps de crisi.

Presentació del conte sobre la història de la parròquia del Carme

El passat dijous 21 de maig el saló parroquial del Carme va acollir la presentació del llibre-conte «Vols conèixer una bonica història?...» de Joan Bellmunt, amb il·lustracions de Pep Monyarch. Es tracta d'un resum

històric, en forma de conte per a infants i adults, escrit per a commemorar amb tota l'estima l'advocació i la història dels 50 anys de la construcció del temple parroquial del Carme. Ha estat publicat per Pagès editors en tres llengües: català, castellà i romanès.

A més dels autors, a l'acte de presentació hi van ser presents Mn. Joan Ramon Ezquerria, vicari general; Mn. Joan Mora, rector de la parròquia del Carme; Marta Alòs, diputada al Parlament de Catalunya; Oriol Yuguero, regidor de la Paeria i molt estretament vinculat al Carme; i Florentina Budau, traductora de l'obra al romanès. També hi van assistir d'altres regidors de la Paeria. Florentina Budau va agrair, en nom de tots els romanesos, catòlics i ortodoxos, que se'ls hagués integrat tan profundament a la parròquia i que aquesta hagués volgut fer també l'edició en romanès.

Tant els parlaments com la nombrosa assistència de públic van contribuir a que l'acte fos molt entranyable, també pel fet que el text dóna a conèixer una història molt propera i estimada per a tots.

L'obra ha servit al P. Francesc Gamissans, franciscà, per a l'elaboració d'un guió de l'obra «El Carmel de Llei-

da», que serà representada el proper dissabte 30 de maig al presbiteri de l'església del Carme pel grup de teatre TOAR.

A la teva Declaració de la Renda, si ho vols, pots modificar el teu esborrany i marcar la X a favor de l'Església. Com?

A través d'Internet:

A www.agenciatributaria.es, utilitzant la clau alfanumèrica que has rebut amb l'esborrany.

Por telèfon:

Trucant al **901 200 345**, telèfon de Renda Assistència.

Personalment:

A les oficines de l'Agència Tributària amb cita prèvia concertada a través de www.agenciatributaria.es o del **901 22 33 44**.

Si fas personalment la Declaració, **no t'oblidis de marcar la X**. Si l'encarregues a d'altres, **recorda'ls que marquin la X per tu**.

Per tants que necessiten tant

EL SETRILL

Corpus Christi

«Hay tres jueves en el año que relucen más que el sol...» ja sabeu acabar el refrany popular. Vivim una altra realitat a la qual hem d'adaptar els nostres costums i les nostres festes religioses. Adaptar-se, no anul·lar-se. Per aquesta raó, les festes importants i tradicionals passen al diumenge. És el cas de l'Ascensió i del Corpus Christi. En general, una festa religiosa vol celebrar, posar en evidència, algun element del misteri de la Salvació.

Aquest diumenge és Corpus. Tot gira al voltant de l'Eucaristia. En llenguatge popular en diem la

missa. Caldria recuperar el terme Eucaristia que vol dir acció de gràcies, que és més just i més adient. A l'inici del cristianisme se l'anomenava la fracció del pa, per dir que Crist ressuscitat és compartició, és aliment, solidesa per als humans. Menjar, manjar és l'acte més profund de la nostra acollida de Jesús.

En l'Eucaristia no és el prevere qui consagra, sinó l'Esperit Sant. Per tant, parlar de consagració és parlar de l'acte més fort d'integració a la santedat de Déu. Tota la pregària eucarística és portadora d'aquest acte de santificació. Per això, po-

dem dir i ho creiem, que l'Esperit Sant santifica el pa i el vi (que esdevenen signes del Cos i de la Sang de Crist), però també l'assemblea reunida, a fi que esdevingui allò que ja és, és a dir, cos de Crist. Genial, no? Som el cos visible de Crist (Església) i en l'Eucaristia ho celebrem per ser-ho encara més. La fe personal ha de ser necessàriament comunitària, car no hi ha Crist, sense Cos de Crist.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida